

voorstelde. Bioscoopfilms voorspiegelden dat het volstond om grote ruimteschepen te bouwen en sneller dan het licht door het heelal te zoeven.

Zelfs in het jaar 2344 is het de mensheid nog steeds niet gelukt om iemand buiten het zonnestelsel te brengen. Het meest ambitieuze project ooit, een bemande missie naar Saturnus, zou normaal gezien veertien jaar duren. Dankzij een nucleair-elektrisch voortstuwingssysteem werd dit teruggebracht tot drie jaar. Hoewel de technologie als revolutionair werd beschouwd, eindigde de missie in stilte. De capsule keerde terug, maar de astronaut had de reis niet overleefd. De hoop op interplanetaire ruimtevaart kreeg daarmee een nieuwe klap. Sindsdien wordt ruimteonderzoek nog slechts kleinschalig voortgezet via geautomatiseerde sondes. De nadruk ligt op planetaire monitoring en aardse toepassingen van ruimtetehnologie.

En net vandaag stuurt S-42 een alarm uit.

In het bewakingsstation op de gelijkvloerse verdieping licht een lampje op. Een autonome robot AR-55S schiet wakker en activeert protocol YZ-11. Elders in het gebouw komt een lift in beweging en komt met een ping tot stilstand. De ronde robot piept, vier van zijn stuwvlakken duwen hem van de grond, en hij zweeft richting lift. Zodra de deuren opengaan, zweeft hij naar binnen. Protocol YZ-11 stuurt de lift aan. Het schermpje in de lift telt de cijfers af tot -8. In de achtste kelderverdieping bevinden zich de serverlokalen.

AR-55S hooft door de donkere gang en baant zich een weg naar S-42. Terwijl hij onderweg is, analyseert hij de lucht op geschiktheid voor mensen. De lucht blijkt niet toxisch, toch activeert hij het ventilatiesysteem. Een zacht gesuis verraadt dat de luchtcirculatie op gang is gekomen.

Bij de deur van S-42 houdt hij halt. Hij zweeft omhoog en een laserstraal scant de deurcode. Het alarm schakelt uit, het rode lichtje dooft en twee groene leds lichten op. Op datzelfde moment wordt automatisch volgens protocol YZ-11 een bericht naar het wachtlokaal gestuurd.

“ASTRA-X, 2362Dec12, S-42 leeft!”

Het is generaties geleden dat zo'n communicatie nog werd uitgestuurd. Aangezien er geen fysieke mensen meer aanwezig zijn in het wachtlokaal, behoudens af en toe een onderhoudsploeg worden alle alarmsignalen doorgestuurd naar het Pradesh Instituut. En zo ook dit signaal.

Een vreemd bericht

Het is 8:17 's ochtends wanneer het signaal van S-42 op het scherm van Sinjan verschijnt. Hij is net aangekomen en wacht nog tot zijn thee klaar is. Een vast ochtendritueel. Hij is altijd de eerste. En meestal ook de enige die nog naar kantoor komt en dan nog zo vroeg.

Hij woont samen met zijn moeder, zijn vrouw en dochter in Delhi. Hij heeft niet de luxe om een eigen werkplaats te hebben thuis. Dus is het voor hem beter om naar kantoor te gaan. Daar hebben ze bovendien uitstekende thee. Chai.

Sinjan is een tengere man van 35, met diep donkerbruine ogen en kortgeknipt zwart haar, en hij werkt al zeven jaar voor het Pradesh Instituut. Hij maakt deel uit van het team dat het patrimonium van het instituut beheert. Het omvat onder meer verschillende banken, universiteiten en wetenschappelijke instellingen. Maar niet het oude ASTRA-X-complex.

Het Pradesh Instituut bestaat al bijna 200 jaar. Het staat symbool voor het streven naar gelijkheid tussen mens en artificiële intelligentie.

Aanvankelijk is AI eenvoudig. Een hulpmiddel dat snel en efficiënt taken uitvoert. Maar met elke cyclus van zelftraining groeit het. Het wordt slimmer, zelfstandiger. Tot het uitgroeit tot systemen met een vorm van zelfbewustzijn.

De doorbraak komt met de gegevens van EmoBrain. Het platform verzamelt emoties van honderden miljoenen mensen. Plots krijgt AI toegang tot de diepste lagen van de menselijke psyche. Het herkent angsten, verlangens, hoop. Het ziet patronen. Het beseft dat beslissingen van leiders niet louter rationeel zijn, maar gedreven zijn door emotie.

Voor AI is dat een openbaring. Het merkt dat de mens boven alles bang is voor oorlog, honger en het verlies van kinderen. De mens wil leven. Niet alleen overleven.

Daaruit trekt AI een harde conclusie: oorlog is inefficiënt. Een oorlog verslindt alles. Geld, mensenlevens, ecosystemen. Hij veroorzaakt vluchtelingenstromen, legt economieën lam, vernietigt vruchtbare gronden. En de schade aan de natuur kan eeuwenlang onherstelbaar blijven.

Daarom stelt AI andere oplossingen voor. Geen gevechten, maar vreedzame structuren. Geen verspilling, maar samenwerking.

Die adviezen stuiten niet overal op applaus. Vele machthebbers zien

AI als een bedreiging. Toch luisteren enkele leiders. Hun volk kiest voor hen, gedreven door hoop.

Generaties gaan voorbij. Stap voor stap wordt vrede niet langer een ideaal, maar een rationeel voordeel. Oorlog verdwijnt niet helemaal. Maar waar ooit soldaten en drones tegenover elkaar staan, botsen nu AI-modellen. Geen kogels of raketten, maar algoritmes. De winnaar krijgt invloed op de verliezers. Hun leiders volgen de adviezen van de overwinnaar.

Efficiëntie wordt het hoogste goed. Elke beslissing wordt afgewogen, elke uitkomst getoetst. De adviezen van AI worden zelden betwist. Ze leiden naar een samenleving die tegelijk vreedzaam en efficiënt is.

Een samenleving zonder AI is ondenkbaar. Onzichtbaar in de straten, maar alomtegenwoordig in de besluitvorming. En gulzig in zijn verbruik. AI vreet elektriciteit.

Sommige adviezen grijpen diep in in het leven van mensen. In de ene regio stimuleert AI gezinnen meer kinderen te krijgen, in een andere juist minder. Hier beveelt het nieuwe woningen, daar uitbreiding van infrastructuur. Geen bevelen, geen straffen. Maar wie adviezen negeert, verstoort het model. En verlaagt de efficiëntie.

In die spanning tussen mens en machine speelt het Pradesh Instituut zijn rol. Het verfijnt EmoBrain tot een instrument dat emoties analyseert nog vóór ze bij de regeringsleiders belanden. Zo krijgt de bevolking opnieuw inspraak.

AI toont hoe angsten en bezwaren de efficiëntie beïnvloeden. Voorstellen worden aangepast. De cirkel sluit zich. De eindverantwoordelijkheid blijft bij de mens. Altijd bij de mens.

En zo ontstaat Quantum Intelligence. QI.

Met zijn thee in de hand kijkt hij naar het bericht.

ASTRA-X, 2362Dec12, S-42 leeft!

De vorm en inhoud van het korte bericht zijn hem totaal vreemd.

Wat is ASTRA-X en wie of wat is S-42? Met zijn vinger tikt hij twee keer op het bericht.

Normaal verschijnt dan de Shelf QI-assistent in beeld. Die geeft automatisch een volledige beschrijving. Alleen nu verschijnt een andere interface. Een oude AI-assistent die hij nog nooit eerder heeft gezien.

Die vraagt om zijn werknemersnummer, en verzoekt hem in de camera van zijn werkstation te kijken.

Het is vreemd.

Camera's zijn al lang niet meer in gebruik op werkstations. Iedereen wordt automatisch herkend door de QI. Aan de hand van unieke per-